

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Poesis Sacra Sive Vitae, Mortis, Et Resurrectionis
Salvatoris Nostri Jesu Christi Historia**

Hermanni, Joachim Heinrich von

Hildesii, 1743

VD18 10904743

9nò. Ultima Christi per M. Magdalenam facta unctio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68828)

Quos sepelivistis, reparato corpore vivent.
 Attonito cives oracula tanta stupore
 Admirabantur. Volitat mox fama per urbem,
 Quòd Sadducæis sint ora coërcita; namque
 Sadducæorum Pharisaorumque senatus
 Semper in oppositos Scripturæ dogmata sensus
 Vertere solliciti, collidebantur ubique.
 Hinc placuit primis, quòd dexteritate docendi
 In media Christus convicerit urbe secundos.
 Quod tamen invidiæ, quo grex ardebat uterque
 Adversus Dominum, nusquam compescuit ignem.
 Continuata furit fallax tentatio; quidam
 Magnus legis Doctor simulando rogabat Matt.
 Judicium Domini, quæ sit lex maxima legum? 22.35.
 Ore potens Christus Doctori replicat: Illa,
 Quæ jubet ex totis Dominum redamare medullis,
 Assimilatur huic lex, quæ nos cogit amare,
 Tanquam nos ipsos, nostros quoscunq; propinquos.
 Hac duo cunctarum statuo compendia legum.
 A Pharisaorum cœtu mox noster anhelat,
 Ex quo descendat Christus, novisse Magister.
 Respondent scioli: Patet; ex Davide Redemptor,
 Res, ait, obscura est; Christum Psalmista fatetur
 Esse suum Dominum: si natus; quomodo patris
 Esse potest Dominus? Confessus rostra premo
 Conticuit. Jesu! quem juxta sanguinis ortum
 Ex Davide quidem, sed pro Deitate supremi
 Progeniem Patris colimus, miserere tuorum.

POESEOS SACRÆ ET PARTIS TERTIÆ
 INDUCTIO NONA.

S. MATTHÆUS CAP. 21.

Plurima autem turba straverunt vestimenta sua in viâ; alii
 autem cædebant ramos de arboribus, & sternebant in
 viâ:

viâ: turbæ autem, quæ præcedebant, & quæ sequebantur, clamabant dicentes: Hofanna Filio David! benedictus, qui venit in nomine Domini: Hofanna in altissimis! &c.

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jhesus Christus in Bethaniam reversus à Maria Magdalena in vivis ultimò ungitur; Solyman sub populi applausu ingressus mirificè concionatur; & cum proximâ Synagoga invidia, instabilem totius urbis favorem, & æriduanam approbationem sibi conciliat.

Joan.
12. **B**ethaniam rediit brumâ cedente Magister Christus, & à Martha, Marthæq; sorore benigno Hospitio susceptus, uti pro more solebat, Magdalidem, dum Martha suo studiosa vacaret Officio, sanctis instruxit moribus. Illa Inter cœnandum fragrantia balsama nardi Affundit Domini pedibus, passisque capillis Tergit: aromatico domus implebatur odore. Taxat hypocritico oculorum præses avarus Iscariota modo, & sanctum fugillat amorem, Quo benefactorem fratris, tantumque Magistrum Complectebatur mulier conversa: putatque Pauperibus pretium, quo possint balsama vendi, Utiliore bono donari posse. Redemptor Arguit excessum Momi taxantis, & inquit: Illa sepulchrali me condecoravit honore; Quod superest nardi, poterit fervare, meumque Illatum tumulo benefactrix ungere corpus. Semper adest vobis inopum vaga copia; verum Grandia me vobis rapiunt tormenta Magistrum, Lazarus infernis nuper revocatus ab umbris Intererat cœnæ; quem fraus Pharisaica, magni Prodigii radios obscuratura, cruento Interitu vivis subducere sæva studebat. Quippe sub hac clarâ signi novitate, quod Orbem

Redd
Cont
Ad ta
Exa
Appl
Obvi
Subst
Hofa
Ifacio
Israël
Occu
Calli
Dum
Infid
Ingre
Resp
Non
Edoc
Ejici
Veno
Saca
Cace
Quo
Relli
Impl
Hofa
Scrib
Acci
Infar
Com
Dese
Beth
Litto
Red

Reddidit attonitum, Synagogæ gloria, tanquam
 Contumulata, suum penitus perdebat honorem,
 Ad tam mirandum properantia millia Vatem,
 Exacuunt stimulos odii; quos publicus auxit
 Applausus, quando Christus processit in urbem.
 Obvia turba ruit, ramos in compita spargit,
 Substernit vestes, acclamat læta triumphos,
 Hofannaque Dei benedicto! rumor ubique,
 Isacidum venisse Ducem, Regemque supremum
 Israël, expandit. Fremuit Synagoga, superque
 Occursu populi tremuit: tandemque resumit
 Callida deciduum robur, virésque labantes,
 Dum vaga decernit subvertere pectora vulgi
 Infidiis, & per mendacia turpia verum.
 Ingressus Solymam Salvator, vectus a fello,
 Respuit exhibitum populi plaudentis honorem.
 Non venit, ut portet Regum diadema; sed Orbem
 Edoceat, quæ sit veræ via recta salutis.
 Ejicit ex Templo, quidquid venale profanus
 Venditor intulerat, strictè prohibendo deinceps
 Sacra profanari. Scribis freudentibus, ægros,
 Cacos, & claudos nova per miracula sanat:
 Quod demirantes seniores atque puelli,
 Relligiosa domûs sacræ laquearia latis
 Implendo modulis, acclamandoque canebant:
 Hofanna! fili David benedicte. Dolosi
 Scribarum Proceres, pueros indebita Christo
 Accinuisse putant encomia. Christus; ab ore
 Infantum resonant laudum præconia, nullis
 Commaculata dolis, Psalmistâ teste; reponit:
 Desertoque Dei delubro, Sole cadente,
 Bethaniam repetit. Sed vix resupinus Eoo
 Littore, reddiderat Mundo nova lumina Phœbus;

Joan.
12.12.

Matt.
21.

Matt.
21.17.

M 5

Ut

Ut doceat turbas, ad Templum Christus anhelans
 Dumque peregit iter Solymam, quâ nescio ducit
 Esurie, viridi scrutatur in arbore ficus;
 Quêis non inventis, foliosam devovet, unquam
 Ne referat fructum: subito (mirabile visu!)
 Depositis maledicta comis exaruit arbor.
 Mirantes affatus ait: Si montibus istis,
 Ut se præcipitent in stagna patentia ponti,
 Mandatis, firmâque fide confiditis, ibunt
 In barathrum pelagi. Magnas fiducia vires
 Possidet; & quidquid sincera precatio Divi
 Commendat, nunquam felici finè carebit.

Matt. 21.23. Ingressus Templum, præter miracula, turbas
 Consuetâ pietate docet; Scribâsque protervos
 In cujus virtute parret tot signa, rogantes.
 Suaviter expediit: si, quâ virtute Joannem
 Baptizâsse putent, sibi primò dicere possint
 Se responsurum. Stupidi tacuere, nec ausi
 Contra Baptistam, quem magno semper honore
 Extulerant cives, convicia spargere. Christus

Matt. 21.28. Apposuit casum: Geminos pater unus habens
 Injungit primo, siquidem nunc vinea curam
 Exigat, ut vadat culturæ adhibere labores.
 Officium negat ille patri, sed postea ductus
 Consilio meliore, facit mandata: secundo
 Injungebat idem; qui promptior omnia spondens
 Nil tamen exequitur: mihi dicite jure periti.
 Quis juvenum patrios cordi sibi sumpsit amor?
 Respondent: Primus. Rectum sanumque tulit
 Judicium, Salvator ait: sed lugeo justè,
 Pectora vos propriis transfigere vestra sagittis
 Clamor Eremicolæ scelerum farragine plenus
 Ad frugem nuper sacro sermone reduxit;

os inflexibilem monitis avertitis aurem:
 ne peccatores, licet inveniantur onusti
 mole gravi scelerum, citius sacra Regna subibunt.
 junxit casum similem de divite quodam, Matt.
 qui sua diversis vineta locaverat: *Æstas* 21.33.
 vergit in Autumnum; Dominum vindemia cogit
 promissos fructus collectum mittere servos,
 quos conductores jugulant, pariterque secundò
 submissos: tandem temeraria facta colonis
 exprobraturus, sequitur patris unicus hæres:
 Hunc quoque, sperantes, succisâ stirpe parentis,
 de successuros in prædia tanta, trucidant.
 Vociferabantur Scribæ: Res pessima, magnis
 Orbis in exemplum pœnis plectenda! Patenter
 Decidistis, ait: sed vos hæc mystica tangunt.
 Quos pater æternus monitores misit, eosdem
 vos occidistis; quapropter prædia Cœli
 conferet externis in præmia gentibus. Alto
 inflatos animo sermonis spicula diris
 accendunt odiis; & si circumfluus ingens
 grex hominum Scribas non continuisset atroces,
 in sua Doctorem rapuissent vincula cæci.
 Magnus erat populi Christum novisse flagrantis
 concursus; major peregrinæ copia gentis. Joan.
 atria complebat, Dominum, mediante Philippo 12.20.
 Andréâque, sibi media inter millia vulgi
 monstrari magno cupientis amore. Redemptor
 Discipulis respondet: Adest suprema coronis
 Temporis, ut Domini patefiat gloria Mundo.
 Mortua grana replent multo granaria fructu.
 Quisquis amat vitam, properat deperdere vitam;
 Qui verò fragilis contemnit stamina vitæ,
 Vivet in æternum. Qui, me præeunte, sequuntur,

Hos

Hos quoque Cœlestis Pater accumulabit honore
 Illa perorando fremuit turbatus, ad astra
 Luminibus versis; & vox delapsa supernè,
 Non secùs ac tonitru, populorum terruit aures
 Non sonuit vox illa mihi, sed propter amicos
 Æthere missa, probat Domini magnalia, dicit
 Nunc est iudicium Mundi, nunc ejicietur
 Mundi hujus Princeps, sed ego sublatus in altum
 Ad me cuncta traham fidei magnete tenaci.
 Ex hoc perspicuè, quali fit morte necandus,
 Conjiciebatur: quapropter turba reponit:
 Christus in æternum, juxta præfagia Patrum,
 Vivit, & est lethi nullis obnoxius umbris:
 Quid sibi vult igitur vox hæc præfaga futuri,
 Quem tuus indigitat sermo? quis filius ille,
 Qui rigido jussu patris exaltatus obibit?
 Hæc ignoratis, respondet Christus, in ipsa
 Luce, sub obscurâ tenebrarum nocte sepulti?
 Infortunati! quos exæcatio mentis,
 Quos Divinarum transgressio pessima legum,
 Quosque stupor cordis, punitio maxima, tanquam
 Obsessos retrahit, ne conducentia verâ
 Agnoscant, rutilante die, documenta salutis.
 Hisque recensitis abrumpit verba, malignis
 Obduratorum se subducendo catervis.
 Immodicus Solymis hæc tempestate tumebat
 Inter Scribarum Proceres dominatus Averni.
 Tantus enim, humanis per jussa potentia Christi
 Expulsus membris, tenebrasque subire coactus
 Spirituum turbo circumvolitabat in urbe,
 Ut turmis volucrum, confusorumque crabronum
 Hunc examinibus possim æquiparare. Cruentis
 Illa susurrorum Stygiarum turba procellis

Disjuncta faciles in mutua jurgia mentes.
 Quippe ministrorum gravium pars magna, tot am-
 Prodigiis Domini clarè convicta, libenter (plis^{Joan.} 12.42.
 Astipulabantur monitis Cœlestibus; ægrè
 Intereà adducti, tacito quod corde probabant,
 Ore attestari: siquidem Synagoga recentes
 Christicolas meritis procul exturbare cathedris
 Communitabatur. Tanti jactura decoris
 Perditiōne gravi multos ad falsa retraxit.
 Inferni bacchantis opus! potuisse negarem,
 Si sacra deficerent textûs oracula, spreto
 Salvatore palàm tot grandia signa patrans,
 Æternis Superùm Mundi præferre cathedras.
 Nullibi Salvator poterat subsistere tutus;
 Inclinante die Solymæas deserit arces;
 Sed redeunte, statim Salomonis Tempora revisit.
 Hic docuit populum, manifestavitque stupendis,
 Quòd sit ab æterno Cœlorum Principe missus,
 Prodigiis. Os mella dabat, Cœlestéque lingua
 Nectar, & indomitas cicurabant dogmata mentes.
 Si meditor gressus, si mille molesta viarum,
 Si calidos Soles, tempestatumque rigorem,
 Si vigiles curas, indefessosque labores;
 In lacrymas solvor, stupidóque simillimus, illum
 Miror inauditum, tanta exantlantis, amorem.
 Hei Jesu mea Lux! mea morum norma! meæque
 Una salus animæ! tenebras disperge, sacrisque
 Illustra radiis cordis penetralia: mores
 Affectusque tuis conforma legibus: astris
 Ancanimam tantâ quondam mercede redemptam
 Infere, quæ dudum Mundi sub mole fatiscens,
 Æstuat exuvias deponere corporis ægri.
 Dum morior, suppone manum; solare gementem:

Con-

Confirma fidei zelum; spem viribus auge;
 Dâque salutifero succensum pectus amore
 Angelicos inter comites efflare supremos
 Halituum gemitus: animam quoque carne
 Trade Creatoris gremio, sociâque beatis
 Cœlituum turmis; & post incendia Mundi
 Tot quassata malis animæ, peto, membra reum
 Ut tibi decantent socio conamine, magnos
 Inter Cœlorum concives, debita largo
 Pro sudore tuo præconia; sicque beata
 In te perpetuo conservatore triumphent.

**POESEOS SACRÆ ET PARTIS TERTIÆ
 INDUCTIO DECIMA.**

S. MARCUS CAP. 14

Et manducantibus illis accepit Jesus panem; & benedixit, & fregit, & dedit eis, & ait: Sumite, hoc est corpus meum. Et accepto calice gratias agens, dedit eis: & biberunt. Et ait illis: Hic est sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundetur &c.

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jesus Christus Hierosolymam cum Discipulis suis agnum Paschalem manducat; usque tunc valedicens, in hac ultimâ sua in terris conversationis Cœnæ sacratissimum Altaris Sacramentum, tanquam æternum Testamenti filialis nostri Testamentum instituit.

Transierat glacialis hyems, & Phœbus amara
 Temperiem Veris stellante sub Arjete Mundi
 Reddiderat; Scribæ & Pharisæi tanta videntur
 In populis Christum miracula ubique patrare
 Ante diem Paschæ decernunt tollere Jesum.
 Ast, quia prægrandes Paschali tempore cœnæ
 Adventant Solymam, justo terrore retenti
 Dissidium plebis metuunt: sed Dæmone perterriti

Luc.

22.